

Cá Lia Thia Khạp Da Bò

- Chị cho tui gọi con nhỏ chừng năm ba ngày nghe chị...

Thím Hậu nói với má của Sáu. Giọng của thím thấp xuống như năn nỉ. Nhìn đứa con gái ốm, gầy, mặc quần áo cũ mèm giầy lát rồi má của Sáu mím môi gật đầu.

- Thím đi thăm chú Út chừng nào đi?

- Dạ chắc chừng nửa tháng. Ảnh ở tuốt trong Đồng Tháp...

Má của Sáu thở dài. Cũng có chồng theo kháng chiến nên bà hiểu được tâm trạng của Hậu, người em bà con bên chồng. Hai vợ chồng vừa lấy nhau xong là chia lìa và từ đó tới nay không có gặp mặt nhau. Đáng lẽ thím phải ẵm con theo nhưng vì nó còn nhỏ và lại đường xá xa xôi và nguy hiểm nên thím phải gởi nó cho má của Sáu giữ dùm.

Biết sắp sửa phải xa mẹ con nhỏ khóc hù hụ. Nước mắt nước mũi của nó chảy tùm lum. Nó ôm cứng tay mẹ không chịu rời khiến cho má của Sáu phải gỡ tay của nó ra. Con nhỏ

không làm gì khác hơn là khóc đứng nhìn theo bóng người mẹ thân yêu xa dần.

- Nín đi con. Má con đi một chút rồi má con dì. Dì cho con kẹo... Nín đi dì thương...

Má của Sáu đỡ cháu. Vừa lúc đó Sáu bước vào nhà. Nhìn đứa con gái đang khóc nó hỏi má.

- Nó là con của ai vậy má?

- Con của thím Hậu. Thím gọi nó cho má giữ để đi thăm chú út ở Đồng Tháp...

Sáu cau mày. Nghe nói Đồng Tháp nó không biết ở đâu nhưng đoán phải xa lắm. Nhìn đứa con gái nhỏ tuổi hơn Sơn, ăn mặc dơ dáy, cái bụng phình ra như bị mắc cam tích nó không có cảm tình mấy.

- Sao nó khóc vậy má?

- Nhớ má nó chắc. Má dỗ hoài mà nó hông nín... Cho kẹo nó cũng hông thèm ăn...

Liếc nhanh con nhỏ đang đứng khóc Sáu bậm môi.

- Má để con dỗ nó cho... Con dỗ là nó nín liền...

Bỏ cuốn Nhạc Phi xuống má của Sáu nhìn con. Bà biết tiếng dỗ của thằng con có nghĩa gì. Tuy nhiên nghĩ ngợi giây lát bà gật đầu nói nhỏ.

- Ủa... Con đừng có đánh nó... Tội nghiệp nó... Dẫn nó đi chơi mua bánh cho nó ăn chắc nó hết khóc...

Sáu gật đầu cho có lệ. Dẫn con nhỏ ra sau hè nơi có khoảnh đất trống nó bắt đầu cuộc thăm vãn của mình.

- Mày tên gì?

Đang khóc thút thít con nhỏ ngược lên nhìn Sáu. Bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của Sáu nó cúi mặt xuống. Có lẽ biết mình đang ở nhà người lạ nên nó lí nhí trả lời.

- Thêu...

Gật gù Sáu nghiêm giọng hỏi cung tiếp.

- Mày nói lớn lên. Tao điếc mà mày nói nhỏ quá tao đâu có nghe được...

Cảm nhận được cái giọng hăm he của đàn anh con Thêu nói lớn hơn.

- Thêu... Tui tên Thêu...

Sáu mỉm cười hài lòng.

- Mày phải học lễ phép nghe chưa... Mày phải nói dạ tui tên Thêu... Nói lại cho tao nghe coi...

Nhìn Sáu giây lát Thêu ngập ngừng.

- Dạ em tên Thêu...

- Em mấy tuổi?

- Sáu tuổi...

Trả lời xong như chợt nhớ Thêu sửa lại liền.

- Dạ em sáu tuổi

- Em đi học chưa?

- Dạ đi học rồi... Lớp cô Thêu...

Sáu gật đầu tỏ vẻ hài lòng nghĩ thầm con nhỏ cũng dễ dạy. Con gái dễ dạy hơn con trai. Từ nay nó có thêm đứa con gái để sai vặt và để ký đầu khi nào sùng việc gì. Thằng Sơn lớn rồi với lại bị ký đầu hoài nên nó khôn ra. Hề thấy anh Sáu vừa giơ tay lên là nó vọt mắt. Con Thêu còn khờ khạo nên cần bị nó ký đầu cho khôn ra. Sáu cười vì ý nghĩ của mình.

- Anh dẫn em đi mua bánh ăn. Em hông có khóc thì anh mới cho em ăn. Nghe hôn?

Sáu đưa nắm tay của mình lên. Con Thêu gật đầu lia lịa. Nó đủ trí khôn để hiểu không nghe lời người lớn sẽ bị ăn bánh ỉnh. Sáu mỉm cười đắc chí. Nó nhớ lại trong sách có nói trí người phải ra uy trước rồi sau đó mới thì ơn bố đức. Tuy hứa với má không đánh con Thêu nhưng không có nghĩa nó không ký đầu con nhỏ.

Dẫn Thêu vào nhà bếp múc nước rửa mặt cho nó xong Sáu gật gù cười. Mặt con nhỏ nhìn sáng láng và xinh xắn. Là dân da vàng mũi tẹt một chằm phần chằm mà nó có cái mũi dọc dừa, đôi mắt bồ câu đen láy, nước da trắng với hai cái má phính nhìn chỉ muốn nhéo một cái cho đã tay. Chỉ có điều là bụng con Thêu bự. Chắc bụng nó có lãi. Sáu lắc đầu nghĩ thầm chuyện đó để người lớn lo. Đi với con Thêu ra cửa Sáu không thấy má mình nhìn theo mỉm cười. Sau lần đó con Thêu đeo dính Sáu như hình với bóng. Tối nó không chịu ngủ với chị Năm mà đòi ngủ với Sáu. Không cho nó khóc hù hụ khiến má đành phải chiều ý để nó ngủ với Sáu. Tuy bực mình nhưng Sáu cũng phải chiều đứa em gái bất đắc dĩ. Mà con Thêu mến nó thật. Nó coi Sáu như anh ruột của mình. Mỗi buổi trưa nó thích nằm bên cạnh nghe Sáu đọc truyện Tàu ru nó ngủ. Nhiều lúc Sáu nghĩ mình mắc nợ con Thêu. Nó hy vọng nợ này nó không phải trả lâu vì thím Hậu về là nó xong nợ.

- Minh đi đâu vậy anh?

Con Thêu hỏi trong lúc hai đứa rẽ vào con đường mòn dẫn ra cái địa rộng.

- Đi hót cá lia thia.

- Hót cá lia thia để làm gì hả anh?

- Để đá chứ làm gì.

- Anh cho em một con để em nuôi ghen anh...

- Ủ... Mày nuôi để làm gì?

- Để đá...

Sáu cười hắc hắc khi nghe con Thêu trả lời.

- Mày là con gái sao lại thích đá cá lia thia. Sao mày không thích chơi với con gái...

Thêu quay qua nhìn Sáu.

- Em thích chơi với anh. Chơi với anh vui hơn...

Sáu thở dài. Từ ngày con Thêu đeo dính cứng nó như sam nó không còn được tự do nhiều như lúc trước vì đi đâu cũng phải có tà lọt theo sau. Không cho con Thêu đi theo thì nó khóc, nó năn nỉ, nó nín áo. Tội nghiệp nó nên Sáu chịu thua. Mà đi bắt chim làm sao đem

con nít theo được. Nhiều lúc bí quá vì phải rình bắt chim gõ kiến cho chú ba nó thức dậy sớm lúc con Thêu còn ngủ. Thức dậy không thấy Sáu nó khóc không ai dỗ được và chỉ nín khóc rồi cười toe toét khi thấy mặt Sáu.

- Mày đứng đây nghe chưa để tao đi hót cá...

Thấy con Thêu dợm bước đi theo mình Sáu hù.

- Mày đứng đó. Đi lạng quạng bị rần cần hay đĩa nó đeo ráng chịu...

Vốn sợ rần và đĩa nên con Thêu đành đứng yên tại chỗ. Tuy nhiên cái miệng của nó thì tía lia. Nó không theo Sáu bằng chân mà theo bằng miệng.

- Anh vớt có con nào chưa?

Sáu ậm ừ không trả lời. Tay cầm cái vợt nó chăm chú nhìn. Dưới đám bèo đầy bọt nổi lên cho nó biết có ổ cá lia thia nằm ở dưới.

- Anh Sáu...

- Cái gì?

- Muỗi cắn đau quá...

- Ngứa chân quá...

- Đói bụng quá...

Giọng con Thêu nheo nhéo khiến cho Sáu bực bội. Nó định chờ thêm chút nữa nhưng bấm môi thò vợt xuống vớt đại một cái. Đặt cái vợt lên bờ nó cúi đầu quan sát rồi thò tay nhặt lấy mấy cây bèo quăng xuống nước. Trong lòng vợt chỉ có một con cá lia thia đen mun lớn bằng ngón tay của nó.

- Anh Sáu...

- Cái gì?

- Có con cá nào hôn?

Sáu chưa kịp lên tiếng Thêu lại lải nhải tiếp.

- Đẳng này có con cá nè anh Sáu. Nó lội nè anh Sáu. Em thấy nó ăn móng...

- Đúng là nợ... Sao nó nói nhiều quá... Chắc mình phải kiếm cái gì cho nó ăn thật lười để nó hông nói nữa...

Lầm bầm mấy tiếng Sáu lấy cái hũ ra. Múc đầy nước, bỏ thêm một cây bèo vào xong nó bắt con cá lia thia đen mun bỏ vào. Dù muốn đi xa kiếm vớt thêm vài con cá nữa nhưng vì con Thêu kêu réo hoài nên nó phải trở lại.

Thấy Sáu cầm hai cái hũ con Thêu cười hỏi.

- Anh vớt được mấy con?

- Một...

Sáu trả lời gọn lỏn. Nó sùng sùng nhưng con Thêu đâu có để ý mà biết là anh Sáu của nó sùng.

- Còn con của em đâu?

Sáu ngập ngừng chưa trả lời. Nó tính đưa con cá lia thia mun cho con Thêu rồi đi về nhà sau đó sẽ trở lại vớt con khác. Nhưng nhìn con cá đẹp quá nó đổi ý.

- Mày đứng đây nghen để tao đi vớt cho mày con khác đẹp hơn...

Con Thêu gật đầu. Sáu đi dài dài theo bờ đất. Thấy dưới đám bèo nhỏ có bóng con cá đang lội nó thò vớt vớt cái ào. Trong lòng vớt chỉ có một con cá đang vùng vẫy. Nhìn phớt qua con cá Sáu lắc đầu. Đây là loại cá lia thia mà con nít trong làng đũa nào cũng chê không thèm nuôi. Cá lia thia có nhiều loại. Thứ nhất là cá xiêm, màu xanh, lớn con, đá hung nhất và đá dai nhất. Nó đá chết chứ không chịu chạy. Nhiều con hung dữ tới độ đôi thủ chạy rồi nó còn rượt theo cắn đá nữa. Tuy nhiên cá xiêm là loại cá người ta nuôi và bán. Con nít trong làng nghèo không có tiền mua nên đi vớt cá ta ngoài đìa để nuôi. Cá ta nhỏ con có hai màu đen hay đỏ. Tuy nhỏ con và không đá dữ như cá xiêm nhưng hình dáng nó đẹp và oai phong hơn khi nó xù lên vì có nhiều màu sắc sỡ. Cá ta còn một loại nữa mà con nít gọi là khạp da bò, da màu vàng nhạt, xấu xí và ít khi chịu đá. Vì vậy mà con nít trong làng không đũa nào chịu nuôi con cá lia thia khạp da bò.

Nhìn con cá lia thia xấu ỉn đang giẫy giụa trong vớt Sáu nghĩ thầm.

- Nó có biết cái mốc xì... Cứ cho nó nuôi đại...

Nghĩ như thế nên Sáu bốc con cá lia thia bỏ vào cái hũ có sẵn nước và cây bèo. Đưa cho con Thêu nó cười nói.

- Của em nè... Em ráng nuôi mai mốt nó lớn lên đẹp lắm...

Con Thêu tròn mắt nhìn. Lần đầu tiên được con cá lia thia nên nó mừng rỡ. Đưa cái hũ lên ngắm nghía giây lát nó hỏi.

- Mình cho nó ăn cái gì hả anh Sáu?

- Ăn lăng quăng. Thôi mình đi về rồi anh đi hớt lăng quăng cho nó ăn...

Con Thêu tung tăng đi trước. Nó hí ha hí hửng vì được con cá lia thia.

- Em nuôi con cá lia thia của em cho nó bự rồi mình đá với nhau nghen...

- Ừ... Mày thua là mày phải đưa đầu cho tao ký nghen...

Con Thêu phụng phịu.

- Thui... Anh ký đầu đau lắm... Em thua là em hun anh chịu hôn...

Sáu cười thầm vì ý nghĩ ngây thơ của con bé sáu tuổi. Con cá của tao cắn một cái là con cá của mày chạy xì khói... Sáu cười hắc hắc khi nghĩ như vậy. Về tới nhà Sơn đem khoe con cá lia thia đỏ. Sáu giật mình khi thấy con cá lia thia của Sơn. Nếu con cá lia thia mun của nó là Trương Phi thì con cá của Sơn như là Triệu Tử Long. Phướn, kỳ của nó dài, nhiều màu sắc sỡ và vẩy óng ánh thật đẹp. Tuy nhiên nó tự an ủi dù sao con cá của nó còn đẹp hơn con cá lia thia khạp da bò của con Thêu. Có lẽ không biết điều đó nên con Thêu đưa cái hũ đựng cá của mình lên khoe với Sơn. Thằng nhỏ cười lăn ra đất khi thấy con cá da mét chẳng mét ửng như bị bệnh lao của Thêu. Điều đó làm cho mặt mày con nhỏ chùng ị ra. Sáu vỗ về.

- Để anh bỏ muối dỏ cho da của nó đen lên... Đừng có khóc... Con cá này đá dữ lắm...

Tin lời anh Sáu con Thêu nín khóc. Ba anh em rủ nhau đi vớt lăng quăng về cho cá ăn vì chỉ còn bảy ngày nữa là tới ngày mở độ đá cá. Nghe nói kỳ này Bảy Thưa mời mấy anh em bà con của nó ở dưới Bình Chánh và Giồng Trôm lên quyết ăn thua đủ với đám con nít làng này.

Nuôi cá lia thia để đá cũng cực lắm. Phải cho nó ăn đúng giờ giấc. Đôi khi gặp con cá gầy ốm phải cho nó ăn thức để lớn lên. Cứ cách ba ngày phải thay nước. Mỗi lần thay nước mới lại phải bỏ chút muối vào mà phải bỏ đúng liều lượng vì bỏ nhiều quá cá sẽ ngum. Lia thia là cá nước ngọt nên bỏ muối mặn làm nó chết. Nước pha muối làm cho da và vảy con cá sần cứng lên. Sau đó phải tập cho con cá đá. Trước nhất là đá bóng. Để hai cái hũ có cá ở trong đó cạnh nhau thì hai con cá sẽ phùng mang trợn mắt, giương kỳ xòe đuôi ra như sẵn sàng để đá. Kế đó thả cá vào chung một hũ để cho nó dợt võ với nhau. Tuy nhiên chỉ là giai đoạn đá thử nên phải cẩn thận không cho đá lâu và làm cá bị thương. Những thứ đó Sáu phải làm hàng ngày và làm luôn cho cá của con Thêu với Sơn. Hai đứa chỉ thích coi cá đá hơn là nuôi cá và chúng giao khoán chuyện đó cho ông anh lớn.

Trước hôm đá cá một ngày Sáu họp anh hùng Lương Sơn Bạc tại sân trường học để chọn năm con cá đại diện. Sau một hồi so đo, cãi cọ và gây gổ với nhau Sáu chọn con cá của thằng Sơn, Hết, Cu, Chiến và cuối cùng là con cá của nó. Thấy con Thêu phụng phịu nó bèn chọn con cá khạp da bò dự khuyết lỡ trường hợp có con cá nào bị chết hay bị thần lẩn câu mất thì đem con cá của con Thêu ra thay thế.

- Thêu... Thêu... dậy... dậy...

Sáu lắc lắc con Thêu mấy cái mà con nhỏ vẫn nằm thờ đều đều. Nóng lòng Sáu hét vào tai con nhỏ.

- Thêu... dậy đi đá cá...

Con Thêu ngồi dậy xong lại nằm xuống giường định ngủ tiếp nếu Sáu không kịp đưa tay ra đỡ nó ngồi dậy.

- Mày hồng dậy là tao cho ở nhà...

Con Thêu tỉnh ngủ liền. Đưa tay dụi mắt nó nhìn quanh quất rồi mới lên tiếng.

- Em đói bụng...

- Em đi xúc miệng đi rồi ăn xôi...

Trong lúc con Thêu bỏ ra sau hè xúc miệng với rửa mặt Sáu bước tới cầm cái hũ đựng con cá mun của mình lên. Nó giật mình khi nhìn thấy con cá biến mất tiêu. Hôm qua trước khi đi ngủ nó quên đặt nắp lại nên con cá bị thần lẩn ăn mất rồi. Sáu thở dài sườn sượt. Bây giờ thì quá trễ để đi kiếm con cá khác. Huống chi cá vớt về đâu có đá liền được mà con phải nuôi lớn, phải dưỡng sức và phải tập luyện cho nó đá bóng trước khi mang ra đá độ. Không còn chọn lựa nào hơn Sáu đành phải mang con cá khạp da bò của con Thêu ra thế cho con cá của nó. Tuy nhiên nó sẽ dấu kín chuyện con cá của mình bị thần lẩn ăn vì đám con nít sẽ

chọc quē nó.

Thấy anh mình đi tay không Sơn ngạc nhiên hỏi.

- Cá anh đâu?

Sáu cười lắc đầu.

- Tao lớn rồi nên không có đá nữa. Tao để tụi bây đá. Tao sẽ cho con Thêu đá. Con cá của con Thêu đá dữ lắm...

Con Thêu mừng còn hơn được ăn cà lem cây khi nghe con cá của mình được đá. Dù nói như vậy nhưng Sáu đang rầu trong bụng. Nó biết năm nay phe của nó sẽ thua trận đá cá này. Khi ba đứa tới sân trường thì hai phe đã tề tựu đủ mặt. Phe Bảy Thưa đông hơn vì có mấy đứa em bà con của nó từ Bình Chánh và Giồng Trôm mang cá lên đá với phe của Sáu. Hai phe đồng ý chọn năm con cá ra để đá. Sau khi chọn xong tới màn cấp độ. Đây là màn quan trọng nhất vì sự thắng bại ăn thua được quyết định trong lúc cấp độ. Lũ con nít ngồi xếp thành vòng tròn cười đùa chỉ chờ khi thấy mấy con cá đá bóng với nhau. Mười cái hũ đựng mười con cá đại diện được xếp thành hai hàng song song với nhau để cho đá bóng và cũng để cho hai thủ lĩnh chọn cá và cấp độ. Sáu quan sát thật kỹ con cá mun đen của thằng Ân thuộc phe Bảy Thưa. Nó đen mun từ đầu tới đuôi, hai mắt đỏ như lửa và cái miệng vĩnh ra như miệng con cá vồ. Điều đó báo cho nó biết con cá này thuộc thứ dữ, cắn đứt thịt đứt da hay tróc vảy đối thủ. Vừa quan sát Sáu vừa nhớ lại câu chuyện ông gì đưa ngựa trong truyện Đông Chu Liệt Quốc mà má đã kể cho nó nghe. Tuy không nhớ tên của ông ta nhưng nó nhớ cách thức mà ông ta đưa ngựa và bây giờ nó sẽ đem ra thử trong trận đá cá lịch sử này. Đưa con cá hạng bét của mình ra đấu với con cá hạng nhất của địch. Dĩ nhiên nó sẽ thua. Đem con hạng nhất đấu với con hạng nhì để thắng. Đem con hạng nhì đấu với con hạng ba để thắng và kế đó đem con hạng ba hạ con hạng tư. Thắng ba trận là nó thắng. Quan sát xong Sáu định đem con cá khạp da bò của con Thêu ra đấu vì nó đứng hàng thứ năm nhưng nghĩ sao nó đem con cá của thằng Chiến ra đấu trước nhất.

Gạch được xếp thành một cái bàn cao cao để cho khán giả thấy rõ trận đấu. Thằng Đánh lãnh phần đốt nhang. Nếu không có con nào bỏ chạy thì cứ tàn nửa cây nhang là hai con cá được vớt ra cho nghỉ xả hơi.

- Đốt nhang...

Bảy Thưa la lớn. Đánh quẹt diêm đốt nhang. Sáu tự tay vớt con cá của thằng Chiến ra bỏ vào một cái keo thủy tinh lớn rồi Bảy Thưa cũng làm giống như vậy. Trước hàng trăm con mắt hai con cá vừa bỏ vào đã phùng mang trợn mắt, dựng kỳ dương phươn để hù nhau. Con cá mun của thằng Ân rà sát vào địch thủ rồi a thần phù mỡ lia lia.

- Nạp nó...

- Táp đuôi nó...

- Xực kỳ nó...

- Ăn mỡ nó...

Đám con nít của hai phe la rần rần ủng hộ cá nhà. Con cá của thằng Chiến đá hăng vô cùng. Nhỏ con hơn nhưng được cái lanh lẹ thành ra nó cứ nhằm đuôi hay mắt mà tấn công. Tuy nhiên Sáu biết con cá của phe mình sẽ thua vì mặc dù đuôi kỳ bị rách te tua nhưng con cá của thằng Án cứ lẩn địch thủ vào sát thành thủy tinh để chặn đầu rồi sau đó mới trở đòn độc.

- Rồi...

- Rồi...

Đám con nít la rầm khi thấy con cá mun dồn địch thủ vào góc và bắt đầu phản công bằng cách cắn vào mỏ con cá đỏ của thằng Chiến. Cái miệng cá vồ của nó ngoạm một cái làm đứt mất nửa cái mỏ của con cá đỏ. Đau quá con cá của thằng Chiến bỏ chạy vòng vòng. Đúng theo luật thì chạy hết ba vòng mới bị coi là thua.

- Tao thua rồi...

Sáu nói lớn với Bảy Thưa xong thò vọt vọt cá ra. Tiếng vỗ tay rần rần. Nhìn cái mặt bí xị của Chiến Sáu nói nhỏ để an ủi phe ta.

- Mới có trận đầu mà...

Năm phút giải lao và cũng để cho đám con nít cá độ. Chúng nó chỉ được cá bằng bánh kẹo và trái cây thôi mà không được cá tiền. Sau tiếng hô đốt nhang của Đánh, Bảy Thưa bỏ vào con cá đỏ lớn chần vằn. Vừa bỏ vào nó đã phùng mang trợn mắt kỳ phước dựng thẳng băng thấy mà ớn xương sống.

- Nó bự thấy ớn anh ơi...

Con Thêu thì thào vào tai Sáu. Sáu gạt đầu làm thỉnh vớt con cá của thằng Cu bỏ vào keo. Con cá đỏ bên phe Bảy Thưa nạp liền khi thấy bóng địch thủ. Cái mỏ khổng lồ của nó đụng vào thành thủy tinh nghe kinh kịch. Con cá của thằng Cu chỉ đủ sức cầm cự một phần tư cây nhang. Thua luôn hai trận liên tiếp đám con nít nhà nghèo gần sạt nghiệp. Mặt đứa nào đứa nấy buồn so khi nhìn đồng trái cây của mình biến mất. Sáu đứng dậy bước ra khỏi chỗ ngồi. Nó đang bị kích thích. Phe nhà đã thua hai trận rồi. Chỉ cần thua một trận nữa là xong. Cái chức vô địch mà phe nó đã giữ liên tiếp ba năm liền sẽ phải nhường lại cho Bảy Thưa. Mọi người trong làng sẽ nhìn nó với vẻ thương hại nếu không nói là cười cợt.

- Đốt nhang chưa anh Sáu...

Đánh lên tiếng nhắc. Sáu trở lại chỗ ngồi. Ra hiệu cho Đánh đốt nhang nó nhìn chăm bẵm coi Bảy Thưa vớt con cá nào. Hơi mỉm cười khi thấy địch thủ vớt con cá mun, nó lấy vọt vớt con cá đỏ của thằng Sơn bỏ vào hũ. Thấy Sáu bỏ con cá vào Bảy Thưa xanh mặt liền. Cũng là tay trong nghề đá cá lia thia nó biết mình bị hớ. Người ta có tướng, gà có tướng, dê có tướng thì cá cũng vậy. Nhìn cách phô kỳ, dương phước, xoè đuôi Bảy Thưa thấy con cá đỏ giống hệt như một ông tướng ra trận với uy phong lẫm liệt và hào khí ngất trời. Vẩy vẩy hai cái kỳ cho thân mình lúi lại thật nhanh xong con cá đỏ quẫy mạnh đuôi một cái. Đám con nít há hốc miệng ra nhìn con cá giống như chiếc tàu đao một vòng rồi bất thình lình

lặng vào như muốn dùng thân hình to tướng của nó ép sát địch thủ vào sát vách trước khi hạ đòn độc. Trước cái khí thế hùng dũng và uy phong lẫm liệt đó con cá mun đen của Bảy Thưa sò liền. Tam thập lục kế tẩu đao vi thượng sách. Con cá mun đen tìm cách chuồn trước khi bị tấn công. Đám con nít nhà nghèo của Sáu cười rộ lên khi thấy con cá của phe địch chơi bài tẩu mã trước khi đánh.

- Ê lêu lêu mắc cỡ...

- Cá gì chưa đá đã chạy...

- Sọc dưa rồi...

- Đem kho tiêu đi...

Không cần đợi cho con cá chạy đủ ba vòng Bảy Thưa vớt con cá ra khỏi đấu trường. Nó giận vì bị mất mặt nên thay vì bỏ con cá vào hũ nó bỏ con cá lên cát rồi lấy chân giẫm lên. Cười hích hích thằng Hết xỏ một câu.

- Uổng quá... Sao mày không đem nó kho tiêu...

Bảy Thưa trợn mắt gườm thẳng hết khiến nó nín nói liền. Sáu thở hơi dài nhẹ nhõm. Thắng được một trận khiến cho phe nhà lên tinh thần. Cầm cái hũ đựng con cá thắng trận thằng Sơn cười tươi hơn hoa mới nở. Con cá của nó là anh hùng. Đám con nít nhà nghèo tung hết trái cây ra bắt độ. Nhất định phe của chúng phải thắng bằng không cả bọn sẽ tro mả và xách bị đi ăn mày.

- Nhang đốt...

Đánh la lớn. Sáu nhìn đăm đăm cây nhang đang cháy. Không ai biết nó đang nghĩ gì, cầu nguyện gì. Bảy Thưa im lặng quan sát Sáu vớt cá để đá trận quyết định. Nó thấy đối thủ của mình tần ngần trước hai cái hũ còn lại. Một là con cá đen mun. Hũ còn lại là con cá khạp da bò. Nó cầu mong Sáu chọn con cá da bò. Như vậy nó chắc thắng vì cá khạp da bò là thứ cá hạng bét không bao giờ chịu đá hoặc dám đá. Tuy nhiên nó thất vọng vì Sáu lại vớt con cá mun đen bỏ vào đấu trường. Bảy Thưa chọn con cá đỏ của Bản, thằng anh bà con chú bác ở Giồng Trôm. Khi hai con cá độ kỳ so đuôi thì đám con nít hò la om xòm. Chỉ có Sáu, Bảy Thưa, Hết, Bản hoặc mấy đứa từng nuôi cá đá lâu năm mới có kinh nghiệm để biết hai con cá đúng là kỳ phùng địch thủ. Con cá đỏ nhỏ hơn, đuôi kỳ và phước ngắn hơn vì vậy mà nó lạnh lẽo hơn. Trong lúc đó con cá mun đen thân thể to lớn, kỳ đuôi thật dài nên di chuyển nặng nề và chậm chạp. Tuy nhiên đòn của nó dữ dội và mạnh bạo. Mỗi lần nó lấn vào sát rồi dùng đuôi quật mạnh là con cá đỏ phải bê người ra xa. Cái miệng mở ra tang quác cắn cú nào là tróc vảy trầy da địch thủ. Nếu không lạnh lẽo né tránh con cá đỏ của thằng Bảnh đã chạy từ lâu rồi.

- Dô...

- Cắn mỗ nó...

- Nuốt trọng nó con...

Phe của Sáu la rầm rầm khi thấy con cá mun đen quần địch thủ tả tơi như cái mền rách.

Nước trong hũ bắt đầu đổi màu thành đỏ đỏ. Vi, vẩy rơi tứ tung. Cuối cùng con cá đỏ cũng phải chạy trước một địch thủ hung hăng và trên cơ nó hai ba lần. Thăng Hết nhảy cò lên vì con cá của nó thắng trận. Thế là huề. Trận thứ năm là trận quyết định. Trong lúc chờ thay nước mới cho cái hũ đựng cá Sơn hỏi nhỏ anh nó.

- Con cá của con Thêu đã được hôn anh?

Sáu gật đầu dù trong bụng đánh lô tô. Tuy nhiên nó không còn chọn lựa nào khác hơn. Quay qua nhìn con Thêu nó thấy con nhỏ đang nhìn con cá của mình với ánh mắt thật lạ. Cái miệng nho nhỏ của nó mấp máy. Có lẽ nó cầu nguyện hay nói chuyện với con cá.

- Nhang thấp...

Hết la lớn. Sáu ngồi im nhìn Bảy Thừa vớt con cá mun đen của thằng Chín bỏ vào trong hũ xong mới thông thả đứng lên.

- Anh Sáu...

Sáu dừng lại khi nghe con Thêu gọi. Quay đầu lại nhìn con nhỏ nó hỏi.

- Cái gì?

- Em muốn vớt con cá của em...

Không hiểu nghĩ sao Sáu lại gật đầu lùi lại chỗ ngồi của mình nhường cho con Thêu cái hân hạnh vớt cá. Con nhỏ hơi khộp và run vì bị mấy chục cặp mắt chiếu tướng. Cuối cùng nó cũng vớt được con cá khạp da bò bỏ vào đầu trường. Con cá mun đen phùng mang trợn mắt, quẫy đuôi khi thấy bóng địch thủ. Sáu hồi hộp theo dõi trận đá cá mà nó không nắm chắc phần thắng. Nó càng hồi hộp khi thấy con cá khạp da bò không có vẻ gì muốn đá mặc dù bị địch thủ ép sát vào vách, ụp vào mình mấy lần cũng như cắn vào miệng của nó. Dù không muốn đá song nó cũng không chạy trốn mà lẩn tránh một cách khôn ngoan. Đúng theo giao kết đã có sẵn từ nào tới giờ thì con cá được xem như thua khi nào nó bị địch thủ rượt và chạy trốn ba vòng. Trong khi con cá khạp da bò chạy được nửa vòng lại băng ngang, xệt tới xệt lui, tràn qua trái, lùi qua phải vì thế mà nó vẫn chưa bị coi là thua trận.

- Dô đi...

- Đá đi mày...

- Chạy hoài hà...

Đám con nít la rầm như xúi con cá khạp da bò nhập cuộc chơi. Ngay cả Sáu cũng bắt đầu thất vọng khi thấy con cá cứ chạy hoài. Nó bị con cá mun đen rượt cắn rách đuôi, rơi vẩy, nát kỳ, sút mỏ mà nhất định không chịu trả đòn. Riêng con Thêu thì ngồi chồm hóm trên đất. Đôi mắt long lanh của nó nhìn đăm đăm con cá của mình. Miệng của nó mấp máy như nói chuyện với con cá.

- Ô... má ơi...

- Đá đi tíá...

- Nó đá...

- Đá rồi...

Đang nhìn con Thêu lâm râm cầu nguyện nghe tiếng con nít la Sáu quay lại. Nó trợn mắt, miệng há ra thật lớn nhìn đăm đăm vào đầu trường. Con cá khạp da bò không còn lúi trồn nữa mà đứng nghênh ngang giữa vùng nước trong. Cái đuôi của nó xòe rộng ra tròn vo. Hai cái kỳ rách te tua dương thẳng băng. Bình thường da của nó màu vàng bệnh hoạn thì bây giờ vàng hực. Vảy của nó óng ánh như nạm kim cương. Hai mắt của nó lộ ra lóe hào quang. Mỗi cái quẫy đuôi của nó làm nước xôn xao.

- Dô... dô... dô...

Sáu la lớn khi thấy con cá dô đòn. Đang từ ngoài xa nó lao tới như chiếc tàu ngầm. Nó dùng cái mỏ cứng ứn một cái khiến cho con cá đen mun của Bảy Thưa bay sát vào vách. Nương đà nó ép địch thủ rồi cắn lia lịa. Đám con nít nhà nghèo la rầm rầm khi thấy con cá xấu ỉn trở thân uy. Cuối cùng con cá của Bảy Thưa chịu đau không nổi phải xách đít chạy đủ ba vòng.

- Thua rồi...

Thằng Hết la lớn. Sáu nhảy cồm xong cúi xuống xóc con Thêu lên. Đối với nó con Thêu bây giờ đẹp như tiên. Nó hun cái đầu khét nắng của con nhỏ mà nghe thơm lạ lùng. Nó hun cái má phúng phính, hít cái mặt quầng quện của con Thêu. Lần đá để nó phải xài bửu bối nên mới thắng được Bảy Thưa. Lần đá gà nòi nó có thuốc bùa của cậu Tư vì vậy mà đánh bại đối thủ. Chỉ riêng lần này nhờ con Thêu mà nó đại thắng. Nếu không có mặt con Thêu thì nó đâu có nuôi con cá khạp da bò. Con nhỏ là anh hùng của mọi đứa con nít nhà nghèo trong làng. Đứng nhìn theo Bảy Thưa và đàn em lúi thủi ra về nó thở dài cảm thấy tội nghiệp cho thằng bạn kém may mắn hơn mình.

Nửa tháng sau thím Hậu đi thăm chồng trở về. Sáu thoát nợ. Thịnh thoảng nó mới gặp con Thêu vì nhà con nhỏ ở tuốt trong vườn nên ít khi ra chợ. Mấy năm sau khi dọn nhà lên tỉnh nó nghe tin con Thêu chết vì đạn lạc trong một cuộc đánh nhau giữa lính Tây và lính Việt Minh. Cứ mỗi lần nhắc tới chuyện đá cá lia thia nó lại nhớ tới con Thêu. Nó tự hỏi sao một đứa con gái hiền lành và dễ thương như con Thêu lại chết sớm.